

TO GUTTER. EN SKATT. ET MYSTERIUM.

TOM EGELAND

SKATTEN FRA MIKLAGARD

ASCHEHOUG

Tom Egeland

Skatten fra Miklagard

Forfatteromtale:

Tom Egeland har skrevet en rekke bøker for voksne og nå også for unge. Han er kjent for de fem spenningsromanene om arkeologen Bjørn Beltø: *Ukt mrgpu gpf g. Rcmvcpu mvt g. Nwekgtu g cpi grkw . P utcf co wu vguco gpvg* og *Fgp 350f kkr r gn* Tom Egelands bøker er oversatt til 24 språk.

I 2013 utga han den første ungdomsromanen i serien om 14 år gamle Robert: *Mvcm o dgpuj goo grki j gv*. Den ble tildelt ARKs barnebokpris.

© Niklas Lello - www.niklaslello.com

Om boken:

En glemt vikinggrav. En mørk hemmelighet.

Robert blir med moren til Vestfold, der hun og hennes team av arkeologer har funnet en vikinggrav. Nyheten om et oppsiktsvekkende funn sprer seg raskt – hvis den eldgamle Njåls saga er sann, kan denne graven romme store skatter.

En mystisk runekode. En magisk profeti.

Samtidig dukker en vikinggutt ved navn Ulv opp i Roberts drømmer. Ulv vokter en stor skatt, men skattens skjulested kan bare avsløres hvis Robert klarer å tyde et sett med gamle runer.

En fiende fra fortiden. En legendarisk skatt.

Kappløpet er i gang – Robert må finne skatten før den havner i gale hender.

© 2014 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Tilrettelagt for eBok av Type-it AS, Trondheim 2014

ISBN 978-82-03-25841-1

Tilbakemeldinger vedrørende denne boken kan sendes til ebok@aschehoug.no

Bibliotekutgave - kun til utlån gjennom bibliotekene

Ut av mørket, ut i lyset, ung
gutt guders beger bærer -

PROFETI FRA VIKINGTIDEN
(UTDRAG)

KRIGSROMMET

Pentagon, Washington, D.C., USA
2014

Demo gvgtvrm g dgv pi gi i gt i uv rf tgt. f rvwpf gt f gvco gtkncpung
h tu ctuf grctvgo gpvgr Rgpvci p. uwoo gvfgvc cmk kvv0Ncpi u rpi g
tcfgt o gf fcvo cunkgi i uco dcpf uuv t ctdgkf gvj wpftg ku c
o kv t hktgtgt u o r h ugmwpf gt mwp g o cp tgtg gp urk pucvgnkv . ugv g
gp wpi vdg rpgvwd vkP tfkuj c gvkccto dgtgf uncr. o ftki gtg fgp
co gtkncpung hn vgp c j cpi ctunkr i ugpf g c i tfg cv o tcmgv gt o vcmg
gtf gpu rpf 0

I gpgtcn kkrco Hkv i gtrif O ceCtvj wkk n vdkm gvi rk gt fgvn ugpf g
gtf gpunctvgv u o fgm gvj grg fgp gpg rpi gi i gp0Rnwugri dgi pvg gp
ro rg gt nctvgv dtkpmt f0Ccto I gpgtcrgp upwffg ugi o vukp
pgvm oo cpf gtgpf g. dgtuvL j p H0 cttgp. u o r htc ugi vgrgh pgp

I gpgtcn vgtt tkvgt j ct nertgv gvco gtkncpumvtcpur tvunkr kF gv kpf kung
j c 0

J kmgv unkr A

O 1U Kpf gr gpf gpeg 0

O ceCtvj wt drg i t j kvkcpukmvgv0O 1U Kpf gr gpf gpeg ct unkr gv u o J tgp k
cmj goo gri j gvj cffg ugpfvc i tfg o gf gvuv tvcpvcmcv o tcmgv gt 0
I gpgtcrgp ukttgv unkr vltgo h t ugi i vgp mvr gv tfj cpj cffgn tv c
dguvgo tgp ukp h t u rpi g ukf gp

❧ Oppdraget ❧

I t f g p D g t i . P t i g
4

«**R**agnarok ...»

Trollkvinnen hvisket ordet så lavt at bare Ulv hørte hva hun sa. Fjortenåringen satt rett foran henne på gulvet i den røykfylte salen. I bakgrunnen lød de rytmiske slagene fra to trommer. Luften var mettet av lukter: dyreblod, innvoller, eimen av røyk fra bålet under jerngryten der de kokte dyrene de hadde ofret. Den stramme stanken gjorde Ulv kvalm.

Hun hevet stemmen:

«Den dag skal komme da *M t k p i r j g l o u k p u* – den runde jordskiven som vi menneskene bor på – vil gå under.»

n g p 0 Det var det de kalte henne. *V t m l g t t k p i c 0*

Med isblått blikk så hun ut over mennene som var samlet til midtvintersblot – store, sterke vikinger. Bønder. Jegere. Fiskere. Krigere. En lav mumling spredte seg. Urolig skottet Ulv bort på faren sin, høvding Njål.

Volven rettet sin krokete finger mot forsamlingen:

«Den dag skal komme da vulkaner eksploderer, da havene flommer inn over land, da fjell skal rase sammen og jorden riste i sine grunnvoller, da vinteren blir så kald at menn og kvinner fryser til is mens de sover. Den dag skal komme da solen og stjernene slukner, da *M t k p i r j g l o u k p u* synker i havet. Ja, den dag skal komme da guder dør og verden går under. Og jordens undergang har et navn. Og navnet er ragnarok.»

Gudshuset badet i blekt måneskinn. *J g v* kalte de det. Tempelet. Gudenes bolig. Vakre utskjæringer slynget seg rundt tømmerveggene. På takmønet strakte et snerrende dragehode sin lange hals mot stjernehimlen. En kråke satt på dragehodet og kraet.

, *W h* ,

Ulv kvapp til. Volvens stemme.

Alle var på vei hjemover. Et stykke foran ham sjanglet faren. Fulle menn skrålte og hoiet. På nattehimmelen blinket tusenvis av stjerner.

, *M o v k d c m g. W h* ,

Han bråstanset. Kikket seg over skulderen. Ingen bak. Ingen som ropte.

Likevel hadde han hørt stemmen hennes. Klart og tydelig. Volven.

Ulv snudde seg og stirret opp mot hovet. Nesten mot sin vilje gikk han tilbake. Han stanset utenfor døren. Mest av alt hadde han lyst til å løpe sin vei. Volven skremte ham. Hun var ingen gud. Men hun var venn med gudene. Hun kunne snakke med dem.

, M o k p . W n Q

Varsomt grep han om den kalde jernringen og åpnet den tunge døren. Han ble stående i døråpningen.

Volven satt med ryggen til ham, på gulvet foran de tre gudene Odin, Tor og Tyr. Hun sang. I hånden holdt hun en stav med en skimrende stein. Flammene fra fire fakler kastet et flakkende lys på henne. Mens hun sang, vugget hun fra side til side. Tonene var messende og monotone. Fremmedartede.

Uhyggelige.

Ulv våget ikke si noe, turte ikke avbryte. Jeg må ha innbilt meg det hele, tenkte han. Han skulle til å skyve døren igjen og snike seg vekk.

, W n D r k ,

Han ble iskald. Klarte ikke å røre seg.

J t f c p m p j w p k v g c v l g i u w t k f t r p k p i g p A J w p m l g p g t p m v t g m g p
o g p j t f c p m p j w p k v g c v f g v g t a m w t c v o g i i k p i g p c p f t g A

«Unnskyld,» mumlet han. Stemmen skalv. «Jeg mente ikke å forstyrre.»

Volven reiste seg med rykkvise bevegelser og snudde seg mot ham. Hun var kledd i en svart kappe fôret med katteskin. En hette hvilte over hodet hennes, øynene hennes skinte der inne i hettens mørke. Ansiktet var furet av rynker.

«Kom! Kom til meg!»

Han tok et nølende skritt inn i tempelet. Døren slo igjen bak ham.

Med fingeren vinket hun Ulv nærmere. Neglen var så lang at den så ut som en klo.

«Vet du hva ragnarok er, unge Ulv?»

Han nikket. Ragnarok var verdens undergang.

«Før du blir en voksen mann, vil ragnarok ødelegge verden.»

Hun lespet. Volven hadde knapt tenner i munnen. «Men det finnes håp! En profeti fra de gamle tider forteller hva som skal til for å utsette ragnarok.»

Hun hevet hånden med staven og den skimrende steinen. Med høy, hes røst ropte hun:

W v c o t m g v . w k n u g v . w p i
i w w i w f g t u d g i g t d t g t 0

Steinen i staven blusset opp.

Skremt tok Ulv et skritt tilbake.

Han forsto ingenting. *W v c o t m g v A W v k n u g v A J k m g p w p i i w w A I w f g t u*
d g i g t A

«Gudene har pålagt deg et oppdrag, Ulv. Du må oppfylle den gamle profetien.»

Ulv gapte. *Igi A*

Stemmen hans lød som et pip. Han skottet opp på de tre gudene. De ruvende gudeskikkelsene var hogget ut av tykke tømmerstokker, svarte av sot og størknet dyreblod. I tussmørket fornemmet han hvordan herskerguden Odin, tordenguden Tor og krigsguden Tyr gransket ham.

«Et hemmelig oppdrag,» hvisket volven.

«Hemmelig?»

«Slik er gudenes vilje. Ingen må vite om oppdraget. Ingen! Ikke din mor. Ikke dine venner.»

«Far, da?»

«Ikke engang din far! Oppdraget er din og min hemmelighet.»

«Hva slags ... oppdrag?»

«Du skal avverge ragnarok.»

Igi A Men - ingen kan stanse ragnarok! Ikke engang gudene og i hvert fall ikke jeg!»

Det isblå blikket hennes slapp ikke taket i ham. «Likevel -. Alle er vi underlagt skjebnen.»

«Alle?»

«Gudene, menneskene, dyrene. Ja, selv jorden og stjernene på himmelen - alt og alle er underlagt skjebnen.»

«H-h-hvordan da?»

«Hør ordene fra profetien: *Wvc o tmgv. wkn ugv. wpi i wv i wf gtudgi gt d tgt*0Ja, ordene klinger underlig. Men slik står det skrevet.»

«Hva betyr det?»

«For å glede gudene, må en helt spesiell gutt finne et helt spesielt beger. Og dette begeret må han bære ut fra mørket og videre ut i lyset, ut i solen.»

«Og så -?»

«- så vil ragnarok bli utsatt.»

«Men ... det ...» Han visste ikke hva han skulle si.

«Den gutten, Ulv, er deg.»

«Hvorfor - meg?»

Volvens bleke lepper krummet seg i et smil. «Du er o *lv* valg. Gudene har bedt meg velge et menneskebarn for dem.»

«Men ... Hvorfor nå?»

«Tiden er inne. Tusen år er gått siden en gudesønn holdt begeret i sine hender og drakk av det - akkurat slik profetien fortalte. Tusen år ... Ja. Igjen er tiden inne.»

Ulv svelget mange ganger. «Kan du ikke velge en annen?»

«Jeg husker den stormfulle, iskalde vinteren da du kom til verden her på gården. Som du skrek! Allerede da skjønte jeg at du var den utvalgte. Jeg kjente det i mitt hjerte. Jeg så det på deg, jeg hørte det i kraften av dine skrik.

Du var gutten gudene har ventet på. Høvdingens førstefødte. En sterk, modig gutt fra en slekt av stolte, ærlige menn. Menn med guders blod i årene. *F*wer gudenes håp.»

J cp var gudenes håp? På grunn av *gvdgi gt*? Et *dgi gt* skulle avverge ragnarok og jordens undergang – hvis det ble brakt ut i lyset?

«Ulv ...» Igjen senket volven stemmen: «Til våren reiser din far ut på vikingtokt.»

Han nikket stolt. «Til Miklagard! Og jeg skal få være med.»

Fra en hjemvendt væring – en som hadde tjent i vaktstyrken av vikinger hos keiseren av Miklagard – hadde høvding Njål fått høre historien om keiserens skattkammer. Den skatten, hadde høvdingen bestemt, skulle de røve.

Volven grep hånden hans. «Hva vet du om keiserens skatt?»

«Bare det far har fortalt. En skatt av gull og sølv og edelstener.»

«Sant nok. Men den rommer noe enda større. Noe enda mer verdifullt.»

«En enda større skatt? Større enn gull og sølv og edelstener?»

«En skatt som er usynlig for oss mennesker.»

«Hva da?»

«Gudenes eget beger.»

«*Dgi gt* Er et beger en større skatt?»

«Ja, for dette begeret har gudene skjenket oss mennesker.»

«Og så er det usynlig?»

«Ikke usynlig. Men vi mennesker er blinde for dets verdi. For oss ser det ut som et beger av brent leire. Et drikkebeget av simpel keramikk. Vi ser ikke at det rommer guddommelige krefter.»

«Men –»

«Vi mennesker er dårer, Ulv. Dårer! Vi tror at gull og diamanter har større verdi enn gudenes gunst.»

«Og det begeret –»

«– det begeret, unge Ulv, er det din oppgave å hente ut av skattkammerets mørke og ta med ut i lyset. I lyset ...»

Volven smilte da hun så det forvirrede uttrykket i Ulvs ansikt.

«Du trenger ikke forstå. Du har fått et oppdrag. Du må bli med din far til Miklagard. Du må finne begeret og bringe det ut i lyset. Og du må ta begeret med tilbake til Norge.»

«Og så?»

«Da har du oppfylt din del av profetien, unge Ulv.»

«Min del? Er det mer?»

«Det er alltid mer. Men hva profetien sier om fremtiden, trenger ikke du tenke på.»

«Hvorfor ikke?»

«For om tusen år – ja, da vil en annen ung gutt overta dette oppdraget.»

«Om *wugp* år?»

«Om tusen år.» Hun nikket langsomt og møtte blikket hans. Volvens